

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	(8)
บทนำ: สิ่งที่สวยงาม	1

ตอนที่หนึ่ง สู่ร้านมายากล

หนึ่ง	เวทมนตร์ที่แท้จริง	11
สอง	ร่างกายที่นิ่งสงบ	21
สาม	คิดถึงความคิด	43
สี่	ความเจ็บปวดที่เพิ่มขึ้น	61
ห้า	พรสามข้อ	81

ตอนที่สอง เรื่องลึกลับของสมอง

หก	ลงแรง	101
เจ็ด	ยอมรับไม่ได้	117
แปด	นั่นไม่ใช่การผ่าตัดสมอง	137
เก้า	สุลต่านแห่งความว่างเปล่า	159

ตอนที่สาม ความลับของหัวใจ

สิบ	ลึ้มเล็ก	173
สิบเอ็ด	อักขระแห่งหัวใจ	183
สิบสอง	การแสดงออกซึ่งความเมตตา	197
สิบสาม	พระพักตร์ของพระเจ้า	211

คำขอบคุณ	219
----------	-----

คำแนะนำนักพิมพ์

มีร้านเล็กๆ ตกสำรวจจุมไหนในโลกบ้างใหม่ที่คุณอยากเดินเข้าไป
ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

คุณอาจรู้สึกเหมือนต้องมนตร์ อาจพบเสน่ห์ของมัน หรือเพราะมันมี
ข้าวของที่คุณคลั่งไคล้จนอยากขลุกอยู่ในนั้นทั้งวัน

แต่สำหรับจิม หรือศาสตราจารย์เจมส์ อาร์. โดตี ประสาทศัลยแพทย์
มือหนึ่งจากมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด เมื่อครั้งเป็นเด็กชายวัย 12 ปี เขาไม่ได้
ไปยังร้านมายากลแคคตัสเรบิตด้วยเหตุผลพวกนั้น แต่เพื่อหลบร้อนจาก
ความวุ่นวายและคับแคบของชีวิตครอบครัวที่ยากจน ผุพัง ที่สร้างบาดแผล
และภาระใหญ่หลวงแก่เขาเกินกว่าที่เด็กชายวัยเยาว์จะแบกรับ

เขาไปที่นั่นเพื่อค้นพบความโยงโยนอันลึกลับของสองสิ่งทรงพลัง นั่นคือ
สมอง และ หัวใจของมนุษย์เรา

เพื่อได้เรียนรู้เรื่องสำคัญที่ว่าสมองคือจักรกลที่ยิ่งใหญ่ แต่หากปราศจาก
หัวใจ มันก็คือก้อนขับเคลื่อนที่พร้อมจะพาเราหลงทาง

หากไม่ค้นพบร้านมายากลในวันนั้น คงไม่มีคุณหมอโดตี ผู้ก่อตั้งและผู้อำนวยการซีแคร์ (CCARE) หรือศูนย์เพื่อการวิจัยและการศึกษาด้านความเมตตาและความเห็นแก่ผู้อื่นแห่งมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด ที่หนึ่งในผู้อุปถัมภ์คือ องค์ทะไลลามะ ผู้นำทางจิตวิญญาณคนสำคัญของโลก

เขาอาจลงเอยเป็นขี้ยา ขี้คุก หรืออาจไม่มีชีวิตรอดมาเลยด้วยซ้ำ

การเดินทางอันยาวนาน อันตราย และน่าทึ่งยิ่งนักของโดตี ไม่เพียงเกิดขึ้นเพราะเขาต้องการพิสูจน์สุดยอดกลแห่งชีวิตและเชื่อมั่นว่าความปรารถนาเหนือจินตนาการ แต่ยังเพื่อนำพาสารสำคัญยิ่งจากร้านมายากลไร้ชื่อเสียงจากหญิงผู้มีหัวใจยิ่งใหญ่ที่โลกไม่รู้จักนามว่า ฐธ มาส่งต่อแก่คนอื่นๆ ตามคำขอของเอกสารที่จะสร้างสิ่งอัศจรรย์ให้เกิดแก่ชีวิตของคุณได้เหมือนกับเขา

ถึงเวลาเปิดร้านเวทมนตร์ในหัวใจของคุณแล้ว

AMARIN
HOW ▶ TO

กรกฎาคม 2562

บทนำ :

สิ่งที่สวยงาม

เสียงบางอย่างเมื่อลอกหนังศีรษะออกจากกะโหลก คล้ายเวลาที่ดึง
แถบตีนตุ๊กแกออก เสียงนั้นดัง โกรธเกรี้ยว และเหมือนจะปนศร้าว
อยู่ด้วย โรงเรียนแพทย์ไม่มีวิชาที่สอนเรื่องเสียงและกลิ่นของการผ่าตัดสมอง
ทั้งที่จริงแล้วควรมี เสียงทุ้มต่ำของสว่านขณะเจาะผ่านกะโหลกเข้าไป
เลื่อยกระดูกที่ทำให้ห้องผ่าตัดคลุ้งกลิ่นของซีเลื้อยในฤดูร้อนขณะมันกรีด
เส้นเชื่อมต่อรูจางๆ ที่สว่านจะนำไป เสียงเปาะแปะตืดๆ ชัดๆ ของกะโหลก
ที่ถูกแยกออกจากเยื่อหุ้มสมองชั้นดูรา เยื่อหนาที่คลุมสมองและเป็นปราการ
ด่านสุดท้ายต่อโลกภายนอก กรรไกรค่อยๆ ตัดผ่านเยื่อดูรา เมื่อถึงสมองแล้ว
เห็นมันเคลื่อนไหวเป็นจังหวะเดียวกับการเต้นของหัวใจ บางครั้งเหมือนจะ
ได้ยินเสียงสมองร้องโอดครวญที่ถูกทำให้เบลอเยาะเปล่าและอ่อนไหว รวบรวมว่า
ความลับของมันได้ถูกเปิดโปงให้คนทั่วไปได้เห็น ภายใต้แสงสว่างจ้าของ
ห้องผ่าตัด

เด็กชายดูตัวเล็กในเสื้อคลุมของโรงพยาบาลเหมือนจะถูกกลืนไปกับ
เตียงขณะกำลังรอเข้ารับการผ่าตัด

“ยายผมสวดภาวนาให้ผม แล้วก็สวดให้หมอดด้วย”

ผมได้ยินเสียงแม่ของเด็กชายหายใจเข้าออกหนัก ๆ เมื่อได้ยินคำนั้น ผมรู้ว่าเธอกำลังฝันให้ตัวเองดูกล้าหาญเพื่อลูกชายของเธอ เพื่อตัวเธอเอง บางทีอาจจะเพื่อผมด้วย ผมเอื้อมมือไปสัมผัสผมสีน้ำตาล ยาว นุ่มของเขา เหมือนผมของเด็กทารกมากกว่าเด็กชาย เขาบอกผมว่าเขาเพิ่งฉลองวันเกิดไป “หนูยังอยากให้หมออธิบายอีกรอบไหมว่าจะเกิดอะไรขึ้นวันนี้ คนเก่ง หรือว่าหนูพร้อมแล้ว” เขาชอบให้ผมเรียกเขาว่าคนเก่ง หรือเพื่อน

“ผมจะหลับไป แล้วหมอก็จะเอาสิ่งน่าเกลียดออกไปจากหัวผม มันจะได้ไม่ปวดอีก แล้วผมก็จะได้เห็นแม่กับยาย”

“สิ่งน่าเกลียด” นั่นคือ เมดัลโบลาสโตมา เป็นมะเร็งของสมองที่พบได้บ่อยที่สุดในเด็ก ที่ช่องกะโหลกด้านหลัง (บริเวณฐานของสมอง) เมดัลโบลาสโตมานั้นไม่ใช่คำที่ผู้ใหญ่จะออกเสียงได้ง่ายนัก และยิ่งไม่ง่ายสำหรับเด็กอายุสี่ขวบ ไม่ว่าจะฉลาดเกินวัยเพียงใด เนื้องอกสมองในเด็กนั้นเป็นสิ่งที่น่าเกลียด สมชื่ออันน่าเกลียดของมัน เมดัลโบลาสโตมาเป็นเนื้องอกที่มีรูปร่างบิดเบี้ยว เป็นผู้บุกรุกที่นายยะแซงของสมองที่รูปร่างสมมาตรอย่างงดงาม มะเร็งชนิดนี้ก่อตัวขึ้นระหว่างสมองน้อย ๆ ทั้งสองซีก และเติบโตขึ้นจนในที่สุดไม่เพียงไปกดเบียดก้อนสมอง แต่ยังกีดกั้นสมอง และอุดกั้นการไหลเวียนของน้ำเลี้ยงสมองและไขสันหลังด้วย สมองเป็นสิ่งสวยงามที่สุดอย่างหนึ่งที่ผมเคยพบมา และการได้สำรวจความลึกซึ้งของสมองและวิธีการรักษาเยียวามันนั้น เป็นสิทธิพิเศษที่ผมไม่อาจมองข้าม

“หมอว่าหนูพร้อมแล้วนะ หมอจะไปใส่หน้ากากยดดมมนุษย์แล้วจะไปเจอหนูในห้องสว่าง ๆ นั้น”

เขายิ้มให้ผม หน้ากากอนามัยและห้องผ่าตัดอาจเป็นสิ่งน่ากลัว วันนี้ผมจะเรียกมันว่าหน้ากากยดดมมนุษย์และห้องสว่างเพื่อไม่ให้เขารู้สึกกลัวเกินไป จิตคนเรานั้นตลกดี แต่ผมจะไม่พยายามอธิบายเรื่องนัยสำคัญของการเลือกใช้คำให้เด็กสี่ขวบฟังหรอก แม้ว่าคนไข้และผู้คนที่ฉลาดที่สุดที่ผมเคยพบเจอมักเป็นเด็ก ๆ หัวใจของเด็กนั้นเปิดกว้าง เด็กจะบอกคุณว่าอะไรที่เขากลัว อะไรที่ทำให้เขามีความสุข และอะไรที่พวกเขาชอบและไม่ชอบเกี่ยวกับคุณโดยไม่ปิดบัง ไม่ต้องมานั่งเดาเลยว่าจริง ๆ พวกเขาารู้สึกอย่างไร

ผมหันไปหาแม่และยายของเขา “จะมีคนมาแจ้งความคือปหน้าเป็นระยะนะครับ ผมคิดว่ากาการผ่าตัดครั้งนี้จะเอาก้อนออกได้หมด ไม่น่ามีภาวะแทรกซ้อนอะไร” นี่ไม่ใช่การพูดแบบศัลยแพทย์เพียงเพื่อจะบอกในสิ่งที่ครอบครัวคนไข้อยากได้ยิน แต่แผนของผมคือการผ่าตัดที่เรียบง่ายและมีประสิทธิภาพเพื่อนำเนื้องอกทั้งหมดออกให้ได้จริงๆ ขณะที่ส่งชิ้นส่วนของเนื้องอกไปที่ห้องปฏิบัติการเพื่อดูว่าสิ่งแปลกปลอมนั้นน่าเกลียดแค่ไหน

ผมรู้ว่าทั้งแม่และยายกำลังกลัว ผมจับมือของพวกเขาตอบ พยายามทำให้พวกเขามั่นใจและสบายใจขึ้น ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ที่พบว่าอาการปวดศีรษะตอนเช้าของเด็กชายคนหนึ่งจะกลายเป็นฝันร้ายที่สุดของคนเป็นพ่อแม่ แม่เชื่อใจผม ยายเชื่อในพระเจ้า และผมเชื่อใจในทีมของผม

พวกเราทุกคนจะช่วยกันรักษาชีวิตของเด็กชายไว้

หลังจาก วิสัญญีแพทย์นำบอดี้หลังจากเด็กชายหลับ ผมติดเครื่องหลักกับกะโหลกศีรษะและจับเขานอนในท่าคว่ำ ถอดที่หนีบผมออก แม้พยาบาลจะเตรียมบริเวณที่จะผ่าแล้ว แต่ผมชอบทำความสะอาดบริเวณศีรษะคนไข้ด้วยตนเอง เป็นเหมือนธรรมเนียมของผม ขณะที่ผมโกนผม ผมก็คิดถึงเด็กชายผู้เป็นที่รักคนนี้และคิดไปถึงรายละเอียดของการผ่าตัดทุกอย่าง ผมลงมือตัดผมข้อแรกแล้วส่งให้พยาบาลผู้ช่วยเอาไปใส่ถุงเล็กๆ เก็บไว้ให้แม่ของเขา นี่เป็นการตัดผมครั้งแรกของเขา ปอยผมคงจะเป็นสิ่งสุดท้ายที่แม่ของเขาจะสนใจตอนนี้ แต่ผมรู้ว่ามันจะมีความหมายสำหรับเธอต่อไปเหมือนครั้งแรกอื่นๆ ที่น่าจดจำ อย่างการตัดผมครั้งแรก พันหลดซี่แรก การไปโรงเรียนวันแรก วันแรกที่ขึ้นจักรยาน แต่การผ่าตัดสมองครั้งแรกนั้นคงไม่เคยอยู่ในรายการ

ผมค่อยๆ ตัดเส้นผมสีน้ำตาลอ่อนนั้น โดยหวังว่าผู้ป่วยตัวน้อยคนนี้จะได้พบกับครั้งแรกต่างๆ เหล่านั้น ในหัวของผมมีภาพเขากำลังยิ้มเห็นช่องหลอดที่ควรจะเป็นฟันหน้า ผมเห็นเขาไปโรงเรียนอนุบาลสะพายเป้ที่ใหญ่เกือบเท่าตัวเขา ผมเห็นเขาขึ้นจักรยานเป็นครั้งแรก ความปิติของอิสรภาพ

ครั้งแรกขณะถีบคันเหี้ยบอย่างตื่นเต้นพร้อมกับเส้นผมที่ปลิวตามลม ผมคิดถึงลูกๆ ของผมเองขณะที่หนีบเส้นผมของเขา ภาพที่เขาได้ทำสิ่งต่างๆ เป็นครั้งแรกปรากฏชัดในใจของผมจนผมไม่อาจจินตนาการถึงผลลัพธ์อย่างอื่น ผมจะไม่ยอมเห็นเขามาโรงพยาบาลครั้งต่อไป ไม่ว่าจะมารับการรักษาอะไรหรือมาผ่าตัดเพิ่มเติมใดๆ อีก เขาจะเป็นผู้รอดชีวิตจากโรคเนื้องอกสมองในเด็ก แม้จะต้องได้รับการตรวจติดตามต่อเนื่อง แต่ผมจะไม่ยอมเห็นเขาเป็นอย่างที่ผ่านมา ต้องคลีนไสล์เอาเจียน ล้มทั้งยืน ตื่นขึ้นมาตอนเช้ามืดแล้วร้องให้กับแม่เพราะสิ่งน่าเกลียดที่กดสมองจนทำให้เจ็บปวด ชีวิตมีเรื่องให้เราหัวใจแตกสลายมากพออยู่แล้ว ผมหนีบผมเขาจนเข้าที่ดีแล้ว จึงทำเครื่องหมายจุดสองจุดไว้ที่ฐานของกะโหลกศีรษะที่เราจะผ่าลงไป แล้วลากเส้นตรงเชื่อม

การผ่าตัดสมองนั้นเป็นงานยาก แต่การผ่าตัดในช่องกะโหลกด้านหลังของเด็กตัวเล็กๆ นั้นยากยิ่งกว่ามาก เนื้องอกมีขนาดใหญ่และการผ่าตัดต้องใช้ความเพียรพยายามที่เข้มข้นและแม่นยำ ตาทั้งสองข้างผ่านกล้องขยายเป็นเวลาหลายชั่วโมง ศัลยแพทย์นั้นได้รับการฝึกให้ปิดการรับรู้ด้านอื่นขณะกำลังผ่าตัด ไม่เข้าห้องน้ำ ไม่กินอาหาร เราได้รับการฝึกให้ลืมความปวดหลังหรือตะคริวที่เกิดขึ้น ผมยังจำได้ถึงครั้งแรกในห้องผ่าตัดในฐานะผู้ช่วยของศัลยแพทย์ชื่อดังคนหนึ่ง ผู้ที่แม้มีความสามารถปราดเปรื่องแต่ก็ก้าวร้าวและเจ้าอารมณ์มาก ๆ เวลาผ่าตัด ตอนนั้นผมยังซึกิ้วและประหม่า และเมื่อต้องยืนข้างเขาขณะผ่าตัด เหนือก็เริ่มไหลบนใบหน้า ผมหายใจแรงรดหน้าาก แว่นตาเริ่มเป็นฝ้า ผมมองไม่เห็นเครื่องมือหรือแม้แต่บริเวณที่ผ่าตัดอยู่นั้น ผมต้องพยายามอย่างหนักเพื่อจะมายู่ที่ตรงนี้ วันที่ได้ลงมือผ่าตัดเหมือนอย่างที่วาดฝันไว้ แต่ตอนนั้นผมกลับมองไม่เห็นอะไรเลย แล้วสิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น เหนือเม็ดโตไหลจากใบหน้าผมลงไปยังบริเวณปลอดภัย เขาแทบคลั่ง ครั้งแรกของการผ่าตัดที่ควรจะน่าจดจำ กลับกลายเป็นว่าผมทำให้ที่ผ่าตัดปนเปื้อนและถูกไล่ออกจากห้องไป ผมไม่เคยลืมเหตุการณ์นั้นเลย

วันนี้ใบหน้าของผมเย็นสบาย มองเห็นชัดเจนดี ชีพจรเต้นช้าและ

สม่ำเสมอ ประสบการณ์ทำให้สิ่งต่างๆ เปลี่ยนไปจากเดิม และในห้องผ่าตัดผมไม่ได้ทำตัวเป็นเผด็จการหรือคนก้าวร้าว สมาชิกทุกคนล้วนมีคุณค่าและจำเป็นสำหรับทีม ทุกคนทำงานในส่วนของตน วิชาญญีแพทย์ติดตามความดันโลหิต ออกซิเจน ระดับความรู้ตัว และจังหวะการเต้นของหัวใจของเด็ก พยาบาลผ่าตัดคอยดูแลเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ ให้อยู่ใกล้มือผม มีถุงใบใหญ่ติดอยู่กับผ้าคลุมและแขวนไว้ใต้ศีรษะของเด็กเพื่อเก็บเลือดและน้ำที่ใส่ชะล้าง ถูนี้ต่อท่อไปยังเครื่องดูดและวัดปริมาณเลือดที่เสียไปในขณะนั้นๆ

ศิลาแพทย์ผู้ช่วยผมเป็นแพทย์ประจำบ้านฝึกหัดอาวุโสและยังใหม่สำหรับทีม แต่เขาก็กำลังจ่อจ้อยอยู่กับหลอดเลือด เนื้อเยื่อสมอง และรายละเอียดของการนำก้อนเนื้อนี้ออกเช่นเดียวกับผม เราไม่ได้คิดถึงแผนการวันถัดไป การเมืองของโรงพยาบาล ลูกๆของเรา หรือปัญหาความสัมพันธ์ที่บ้านของเรา เมื่อใจจ่อจ้อยอย่างแรงกล้าอยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งมันก็เหมือนกับการทำงาน เราฝึกจิตและจิตก็ฝึกร่างกาย ทีมที่ทำให้เกิดจังหวะและความสิ้นไหลอย่างยอดเยี่ยม ทุกคนทำงานประสานกัน จิตใจและร่างกายของพวกเขาทำงานสอดคล้องเหมือนเป็นหนึ่งเดียว

ผมกำลังจะนำเนื้อออกชิ้นสุดท้ายซึ่งติดอยู่กับหลอดเลือดดำที่ลึกเข้าไปในสมองออกมา ระบบหลอดเลือดดำในช่องสมองส่วนหลังนั้นซับซ้อนมาก ผู้ช่วยของผมกำลังดูสสารคัดหลั่งหลังขณะที่ผมค่อยๆ ตัดชิ้นส่วนสุดท้ายของเนื้อออกออก ขณะนั้นเขาเกิดใจลอยไปเสียวินาที และวินาทีนั้นเองที่เครื่องดูดทำให้หลอดเลือดฉีกขาด วินาทีนั้นเองที่ทุกอย่างหยุดลง

เหมือนนรกแตก

เลือดทะลักออกจากหลอดเลือดดำที่ขาด เออนองท่วมในช่องที่ถูกผ่าเปิดและเริ่มไหลออกมานอกแผลบนศีรษะอันสวยงามของเด็กชายตัวน้อยคนนี้ วิชาญญีแพทย์เริ่มตะโกนว่าความดันโลหิตของเด็กลดลงอย่างรวดเร็ว และเขาไม่สามารถชดเชยเลือดที่เสียออกมาได้ ผมต้องหนีหลอดเลือดดำเพื่อไม่ให้เลือดออกเพิ่ม แต่หลอดเลือดนั้นหดกลับเข้าไปในกองเลือดจนผมมองไม่เห็น เครื่องดูดเพียงอย่างเดียวไม่สามารถควบคุมเลือดออกได้ และ

ผู้ช่วยของผมกำลังมือสั่นมากเกินกว่าจะช่วยอะไรได้

“หัวใจเขาหยุดเต้นแล้ว!” วิสัญญีแพทย์ร้องตะโกนขึ้น เขาต้องคลานไปได้โต๊ะ เพราะศีรษะของเด็กชายติดอยู่ในกรอบล็อกศีรษะในท่าคว่ำ ศีรษะด้านหลังเปิดอยู่ วิสัญญีแพทย์เริ่มใช้มือหนึ่งกดหน้าอกของเด็กขณะที่มืออีกข้างหนึ่งกดที่หลัง พยายามสูดชีวิตที่จะทำให้หัวใจกลับมาเต้น สารน้ำต่าง ๆ ถูกฉีดเข้าไปในหลอดเลือดดำขนาดใหญ่ หน้าทีประการแรกและประการสำคัญที่สุดของหัวใจคือสูบฉีดเลือด และเครื่องสูบฉีดอันวิเศษนี้เองที่ทำให้อวัยวะทุกอย่างในร่างกายเขาหยุดทำงาน เด็กชายอายุสี่ขวบที่กำลังจะเสียชีวิตจนเสียชีวิตบนเตียงผ่าตัดต่อหน้าผม ขณะวิสัญญีแพทย์กดบีบที่หน้าอก เลือดยังคงออกท่วมในแผล เราต้องหยุดการไหลของเลือด มิฉะนั้นเขาจะเสียชีวิต สมอเป็นอวัยวะที่ใช้เลือกร้อยละ 15 จากที่หัวใจสูบฉีดออกมาและมีชีวิตอยู่ได้ไม่กี่นาที่หลังจากหัวใจหยุดทำงาน สมอต้องการเลือดและที่สำคัญกว่าคือออกซิเจนที่อยู่ในเลือด เวลาของพวกเขาตอนที่สมอเด็กจะตายกำลังจะหมดลง สมอและหัวใจต่างต้องการซึ่งกันและกัน

ผมพยายามอย่างหนักที่จะหนีหลอดเลือดดำนั้น แต่มองไม่เห็นมันผ่านเลือดที่เอ่อท้นอยู่ แม้ศีรษะของเขาจะถูกตรึงไว้ดีแล้ว การกดหน้าอกก็ทำให้ศีรษะขยับไปด้วย ทั้งผมและทีมรู้ว่าเรากำลังหมดเวลา วิสัญญีแพทย์มองมาที่ผมและผมเห็นความกลัวในตาของเขา เราคงเสียเด็กคนนี้ไปแน่ การช่วยฟื้นคืนชีพ (ซีพีอาร์) นั้นเหมือนการสตาร์ทรถด้วยคลัตช์ในเกียร์สองซึ่งเขาแน่นอนไม่ได้ โดยเฉพาะเมื่อเรายังเสียเลือดอย่างต่อเนื่อง

เลือดยังคงไหลออกจากช่องเปิดของศีรษะของเด็กชาย ผมพยายามคลำไปอย่างมึดม่นและไม่สามารถทำอะไรเพื่อให้เลือดหยุดได้ ผมมองที่เครื่องติดตามหัวใจ ยังไม่มีสัญญาณหัวใจเต้น ขณะนั้น ผมเปิดหัวใจของผมเพื่อหาความเป็นไปได้อื่นที่อยู่เหนือเหตุผลเหนือทักษะ และแล้วผมก็ทำในสิ่งที่เคยได้เรียนมาเมื่อหลายสิบปีก่อน ไม่ใช่ในตอนที่เป็นนักศึกษาแพทย์ ไม่ใช่ในตอนที่เป็นนักศึกษาแพทย์ แต่เป็นในห้องข้างหลังร้านมายากลเล็กๆ กลางทะเลทรายในแคลิฟอร์เนีย

สงบจิต

ผ่อนคลายร่างกาย

ผมมองเห็นหลอดเลือดที่หดเหี่ยวนั้น เห็นมันด้วยจิต มันพัวพันอยู่ในถนนแห่งหลอดเลือดและเนื้อเยื่อประสาทของเด็กชายคนนี้ ผมเอื้อมเข้าไปอย่างมีเดบอด แต่รู้ว่ามีสิ่งพิเศษต่อชีวิตนี้มากกว่าที่ดวงตาเรามองเห็น เราทุกคนมีความสามารถที่จะทำสิ่งวิเศษยิ่งไปกว่าที่เราคิดว่าจะเป็นไปได้ เราควบคุมชะตาชีวิตของเราเอง และผมไม่ยอมรับว่าเด็กชายอายุสี่ขวบคนนี้จะต้องจบชีวิตลงวันนี้ บนเตียงผ่าตัดของผม

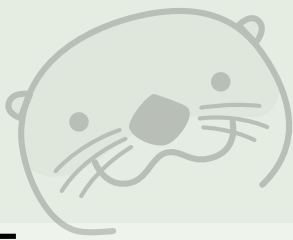
ผมเอื้อมตัวหนีบที่เปิดอ้าเข้าไปในกองเลือด ปิดมันลง และค่อยๆ ดึงมือออก

เลือดหยุดไหล และจากนั้น หลังช่วงเวลาที่ดูเหมือนเนิ่นนาน ผมเริ่มได้ยินเสียงหัวใจในเครื่องติดตามการเต้นหัวใจ ตอนแรกยังแผ่วเบา ไม่สม่ำเสมอ แต่ต่อมาก็ชัดเจนขึ้นและสม่ำเสมอขึ้น เช่นเดียวกับหัวใจดวงอื่นๆ เมื่อเริ่มมีชีวิต

ผมรู้สึกหัวใจของผมเริ่มเต้นพร้อมกับจังหวะในเครื่องติดตาม หลังการผ่าตัดเสร็จสิ้น ผมจะมอบชื่อผมจากการตัดผมครั้งแรกนี้ให้แม่ของเขาเป็นเครื่องระลึก และเพื่อนตัวน้อยของผมจะตื่นขึ้นจากการหลับใหลในฐานะผู้รอดชีวิต เขาจะเป็นเด็กปกติ ในสี่สิบแปดชั่วโมง เขาจะเริ่มพูดและหัวเราะ และผมจะบอกเขาว่าสิ่งน่าเกลียดนั้นได้หายไปแล้ว

ตอนที่หนึ่ง

สุรณมยาภล

ทดลองอ่าน

「
คนส่วนใหญ่ที่มาดูมายากลไม่ได้อยู่ตรงนั้น
เพื่อดูมายากลจริงๆ หรอก
」

หนึ่ง

เวทมนตร์ที่แท้จริง

แลงแคสเตอร์ แคลิฟอร์เนีย 1968

วันที่ผมพบว่าปลอกนิ้วหายไปนั้นเริ่มต้นขึ้นเหมือนกับวันอื่นๆ ในฤดูร้อน ก่อนจะเริ่มเกรดแปด ผมขี่จักรยานไปรอบเมือง แม้บางครั้งอากาศจะร้อนจนโลหะที่คันจับเหมือนเตาไฟ ผมมักรู้สึกถึงรสชาติของฝุ่นข้างในปาก เป็นเม็ดหยาบๆ และมีกลิ่นเขียวๆ ของวัชพืช เหมือนกับต้นแรบบิทบรัช และกระบองเพชรที่ต่อสู้เพื่อให้มีชีวิตรอดท่ามกลางแดดแรงและความร้อนของทะเลทราย ครอบครัวของผมมีเงินไม่มาก และผมก็หิวบ่อย ผมไม่ชอบหิวและไม่ชอบจนด้วย

สิ่งที่ขึ้นชื่อที่สุดของแลงแคสเตอร์คือการบินด้วยความเร็วเหนือเสียงของชัค เเยเกอร์ ในกองบินเอ็ดเวิร์ดส์ที่อยู่ใกล้ๆ นี่เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน มีเครื่องบินโฉบผ่านเหนือศีรษะตลอดทั้งวันระหว่างที่นักบินกำลังฝึกบินและทดสอบยานบิน ผมสงสัยว่าการได้เป็นชัค เเยเกอร์ ที่ขับเครื่องบินเบลเอกซ์-1 ด้วยความเร็ว 1 มัค จนประสบความสำเร็จในสิ่งที่มนุษย์ไม่เคยทำได้มาก่อนนั้นจะเป็นอย่างไร เมืองแลงแคสเตอร์คงจะต้องดูเล็กและเจียมเนือง

ในสายตาเขาที่อยู่เหนือขึ้นไปถึงสี่หมื่นห้าพันฟุต ด้วยความเร็วเกินกว่า
ที่ใครเคยคิดว่าจะเป็นไปได้ มองจากตรงนี้มันดูเล็กและอ้างว้าง ขณะที่เท้า
ของผมอยู่ห่างพื้นเพียงหนึ่งฟุตขณะบันจี้จายานอยู่

ผมมารู้ตัวว่าปลอกสวมนิ้วหัวแม่มือของผมหายไปเข้าวันนั้น ได้แต่ยั้งผม
มีกล่องไม้ใบหนึ่งที่ผมใช้เก็บของมีค่าของผมทั้งหมดไว้ สมุดบันทึกเล่มเล็ก
ที่มีลายมือหวัดๆ เขียนบทกวีและข้อมูลแปลกๆ ต่างๆ ที่ผมได้รู้มา เช่น
ในแต่ละวันทั่วโลกมีนาคราถูกปล้นยี่สิบแห่ง หอยทากนอนหลับได้นาน
ถึงสามปี และการให้หนูหรือปลิงในอินดีแอนาผิดกฎหมาย ในกล่องยังมี
หนังสือ *วิถีผู้กมิตร์และจุงใจคน* ของเดล คาร์เนกี ที่พบว่าหน้าที่เขียนถึงหกวิธี
ที่ทำให้คนชอบเอาใจ ผมท่องวิธีทั้งหกนี้ได้ขึ้นใจ

1. ให้ความสนใจผู้อื่นอย่างแท้จริง
2. ยิ้ม
3. จำไว้ว่าชื่อของแต่ละคน สำหรับคนคนนั้นแล้ว เป็นคำที่อ่อนหวาน
และสำคัญที่สุด ไม่ว่าในภาษาใด
4. เป็นผู้ฟังที่ดี ชักชวนให้ผู้อื่นพูดถึงเรื่องของตัวเขาเอง
5. พูดคุยเรื่องที่ผู้อื่นสนใจ
6. ทำให้ผู้อื่นรู้สึกว่าคุณเป็นคนสำคัญ และทำอย่างจริงจังด้วย

ผมพยายามทำวิธีทั้งหมดนี้เวลาต้องคุยกับคนอื่น แต่ผมมักจะยิ้ม
แบบปิดปากเพราะผมเคยล้มแล้วริมฝีปากบนกระแทกกับโต๊ะกาแฟ ทำให้
ฟันน้ำนมซี่หน้าหลุดออก เพราะการล้มครั้งนั้นทำให้ฟันแท้ด้านหน้าของผม
งอกแบบบิดเบี้ยวและกลายเป็นสีน้ำตาลเข้ม พ่อแม่ของผมไม่มีเงินพอที่จะ
รักษา ผมรู้สึกอายเวลายิ้มแล้วต้องเห็นฟันสีเข้มบิดเบี้ยวนั้น ผมจึงพยายาม
ปิดปากตลอดเวลา

นอกจากหนังสือเล่มนั้น ในกล่องไม้ของผมยังมีอุปกรณ์เล่นกลต่างๆ
สำหรับไฟที่ดำดำหนิไว้ เหยียดที่ผมสามารถเปลี่ยนจากห้าเซ็นต์เป็นสิบเซ็นต์

ได้ และของที่มีคุณค่าที่สุดคือปลอกนิ้วหัวแม่มือพลาสติกที่เอาไว้ใช้ซ่อนผ้าพันคอไหมหรือบุหรี หนังสือและอุปกรณ์เล่นกลทั้งหมดนี้สำคัญสำหรับผมมาก เป็นของขวัญจากพ่อ ผมใช้เวลาหลายต่อหลายชั่วโมงฝึกเล่นกลปลอกนิ้วนั้น เรียนรู้ว่าจะจับอย่างไรไม่ให้คนมองเห็นได้ชัดและจะใส่ผ้าพันคอหรือบุหรีเข้าไปอย่างไรที่จะทำให้ดูเหมือนหายไป ผมเล่นกลให้เพื่อน ๆ และเพื่อนบ้านในตึกดูได้ แต่วันนี้ปลอกนิ้วหายไป ไม่อยู่แล้ว และผมหงุดหงิดใจ

พี่ชายของผมไม่อยู่บ้านเช่นเคย ผมคิดว่าเขาอาจจะเอาปลอกนิ้วไปหรืออย่างน้อยก็รู้ว่าอยู่ที่ไหน ผมไม่รู้ว่แต่ละวันเขาไปที่ไหน แต่ก็ตัดสินใจขี้จี้กรยานตามหาเขา ปลอกนิ้วนั้นเป็นของที่มีค่าที่สุดของผม ถ้าไม่มีมันแล้วผมก็ไม่เหลืออะไร ผมต้องเอาปลอกนิ้วคืนมา

ผมขี้จี้กรยานไปตามแนวร้านค้าตลอดแนวอะเวนิวไอ ซึ่งเป็นบริเวณที่ผมไม่ค่อยไป เพราะเมื่อพ้นจากร้านพวกนั้นไปแล้วก็ไม่มีอะไรอีกนอกจากทุ่งโล่ง ๆ และพวงกที่ขนาบด้วยแนวรั้วตาข่ายเหล็กยาวเป็นไมล์ ผมมองไปยังกลุ่มเด็กผู้ชายโต ๆ หน้าตาลาด เมื่อไม่เห็นพี่ชายผมก็รู้สึกโล่งใจ เพราะปกติแล้วผมมักเจอเขาในกลุ่มของเด็กพวกนั้น ซึ่งหมายความว่าเขาถูกลากตัวไปและผมก็มักจะต้องเข้าไปเพื่อช่วยเขาออกมา พี่ชายแกว่าผมปีคั้งแต่ตัวเล็กกว่า และพวกก๊วนเด็กเกเรก็ชอบลากตัวพวกที่ไม่มีทางสู้ไปแกล้ง ถัดจากตลาดเป็นร้านของช่างตัดแว่น ร้านถัดไปเป็นร้านที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน ร้านมาายากลแคคตัสเรบบิต ผมหยุดที่ทางเท้าหน้าร้านค้าและมองข้ามลานจอดรถไป ด้านหน้าของร้านเป็นแผ่นกระจกแนวตั้งห้าบานและมีประตูกระจกอยู่ทางซ้าย แสงอาทิตย์สะท้อนแนวของฝุ่นที่เกาะกระจกทำให้ผมมองไม่เห็นใครด้านในร้าน ผมจูงจี้กรยานไปยังประตูหน้าร้านหวังว่าร้านจะเปิด สงสัยว่าพวกเขาจะมีปลอกนิ้วขายหรือไม่และราคาเท่าไร ผมไม่มีเงิน แต่เข้าไปดูเสียหน่อยก็คงไม่เสียหาย ผมจอดจี้กรยานพิงไว้กับเสาหน้าร้านและมองแวบหนึ่งไปยังกลุ่มเด็กชายหน้าตลาดซึ่งดูจะ

ไม่เห็นทั้งผมและจักรยาน ตัดสินใจจอดจักรยานไว้ตรงนั้นแล้วผลักประตูหน้าร้าน ตอนแรกบานประตูไม่ขยับ แต่ทันใดนั้นเหมือนมีนกมายากลเสกไม้คทาให้บานประตูขยับเปิดออกอย่างนุ่มนวล กระดิ่งเล็ก ๆ ส่งเสียงกริ่งกรางด้านบนเมื่อผมเดินเข้าไป

สิ่งแรกที่ผมเห็นคือโต๊ะกระจกยาวที่เต็มไปด้วยล่ำรับไฟ ไม้คทา ถ้วยพลาสติก และเหรียญทอง ที่กำแพงมีกล่องสีดำขนาดใหญ่วางพิงอยู่ ซึ่งผมรู้ว่าไว้ใช้แสดงมายากลบนเวที และชั้นหนังสือขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยหนังสือเกี่ยวกับมายากลและภาพลวงตา มีแม้กระทั่งกิโยตินขนาดเล็กอยู่ตรงมุมและกล่องสีเขียวสองใบที่ใช้เลื่อยคนแบ่งเป็นสองท่อน หญิงสูงวัยผมสีน้ำตาลเป็นลอนคนหนึ่งกำลังนั่งอ่านหนังสือปกหนาอยู่ แว่นตาพักอยู่ตรงปลายจมูก เธอยิ้มขณะที่ตายังคงมองที่หน้าหนังสือ จากนั้นเธอถอดแว่นออก เงยหน้าขึ้น แล้วจ้องตรงมาที่ตามผมแบบที่ไม่เคยมีผู้ใหญ่คนไหนทำมาก่อน

“ฉันชื่อรูธ” เธอกล่าว “เธอละชื่ออะไร”

ยิ้มของเธอกว้างและตาสีน้ำตาลของเธอนั้นดูอ่อนโยนจนผมอดยิ้มตอบไม่ได้ จนลืมสนิทเรื่องพื้นที่ปิดเบียร์

“ผมชื่อจิม” ผมบอก ก่อนหน้านั้นคนเรียกผมว่าบ๊อบ ชื่อกลางของผมคือโรเบิร์ต ผมก็จำไม่ได้ว่าทำไมคนถึงเรียกผมว่าบ๊อบ แต่ด้วยเหตุผลอะไรบางอย่างผมตอบเธอไปว่า “จิม” และนั่นเป็นชื่อที่ผมจะใช้ตลอดชีวิตหลังจากนี้

“จิม ดีใจที่ได้เจอเธอนะ”

ผมไม่รู้จะตอบอะไรและเธอยังคงจ้องตามผม จนในที่สุดเธอก็ถอนหายใจเป็นการถอนหายใจด้วยความสุขมากกว่าเศร้าใจ

“ให้ฉันช่วยอะไรไหม”

หัวสมองผมว่างไปชั่วขณะหนึ่ง ผมจำไม่ได้ว่าทำไมถึงมาที่ร้านนี้และรู้สึกเหมือนเวลาเอนตัวพิงเก้าอี้มากเกินไปแล้วหยุดตัวเองได้ทันก่อนที่จะหายหลัง รูธยังยิ้มร้ออย่างใจเย็น จนกระทั่งผมนึกคำตอบออก

“ปลอกนิ้วของผม” ผมกล่าวขึ้น

“ปลอกนิ้วเหรอ”

“ผมทำปลอกนิ้วพลาสติกหาย คุณมีขายมั๊ย”

รูจจึงผมและยกไหล่ราวกับไม่เข้าใจว่าผมกำลังพูดถึงอะไร

“ไว้เล่นมายากลครับ เป็นอุปกรณ์มายากล คุณรู้จักมั๊ย ที่ที่ ปลอกนิ้ว
พลาสติกนั้นะ”

“ฉันจะบอกความลับอย่างหนึ่งให้เธอรู้นะ” รูจกล่าว “ฉันไม่รู้เรื่อง
มายากลเลย” ผมมองไปยังข้าวของและอุปกรณ์มากมายที่อยู่รอบๆ แล้ว
มองกลับไปที่อยู่ด้วยสีหน้าประหลาดใจแบบเก็บไม่อยู่ “ลูกชายฉันเป็น
เจ้าของร้านนี้ แต่ตอนนี้เขาไม่อยู่ ฉันแค่มานั่งอ่านหนังสือตรงนี้ รอเขา
กลับมาจากรูระ ฉันไม่รู้เรื่องมายากลหรือกลปลอกนิ้วนั้นเลย ขอโทษทีนะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมแค่ลองแะมาดู”

“ตามสบายจะ เดินดูให้ทั่วๆ แล้วมาบอกฉันอีกทีว่าเธอเจอสิ่งที่ยากได้
หรือเปล่า” เธอหัวเราะ ผมไม่แน่ใจหรอกว่าเธอหัวเราะทำไม แต่เสียง
หัวเราะนั้นน่าฟังจนทำให้ผมมีความสุขอยู่ลึกๆ ข้างในอย่างไรเหตุผล

ผมเดินไปรอบร้าน มองดูไฟ อุปกรณ์ และหนังสือที่เรียงรายไม่สิ้นสุด
มีแม้แต่ชั้นที่เต็มไปด้วยปลอกนิ้วพลาสติก ผมรู้สึกว่ตาของรูจมองมาขณะที่
ผมได้ดูสินค้าต่างๆ และแม้ผมจะรู้ตัวว่าเธอมองอยู่ แต่สายตาของเธอนั้น
ก็ไม่เหมือนกับสายตาพ่อค้าแม่ค้าในตลาดใกล้ห้องเช่าของผม ที่แน่ใจได้เลย
ว่าเขาคิดว่าผมจะขโมยของในร้าน และทุกครั้งที่ผมไปที่นั่นผมรู้สึกได้ว่า
มีสายตาจับจ้องอยู่ทุกฝีก้าว

“เธออยู่ในแลงแคสเตอร์เหรอ” รูจถาม

“ครับ” ผมตอบ “แต่อยู่อีกฟากของเมือง ผมเพิ่งขึ้นจักรยานมาตามหา
พี่ชาย แล้วก็เห็นร้านของคุณเลยเข้ามา”

“เธอชอบมายากลเหรอ”

“ชอบมากครับ” ผมตอบ

“เธอชอบอะไรเกี่ยวกับมายากล”

ผมอยากจะทำเพียงว่าผมคิดว่ามายากลนั้นเจ๋งและสนุก แต่กลับ
หลุดคำพูดอื่นออกมาแทน “ผมอยากจะทำอะไรบางอย่างแล้วทำได้ดี

ผมอยากรู้สึกว่าผมเป็นคนควบคุม กลต่าง ๆ จะสำเร็จหรือไม่ ขึ้นอยู่กับผมเท่านั้น ไม่เกี่ยวกับที่คนอื่นพูด ทำ หรือว่าคิด”

เธอเจียบไปชั่วขณะหนึ่ง และผมก็ประหม่าทันทีที่ได้พูดทั้งหมดนั้นออกไป

“ฉันเข้าใจว่าเธอหมายถึงอะไร” เธอกล่าว “ไหนลองเล่ากลปลอกนิ้วให้ฉันฟังหน่อยสิ”

“ครับ พอสวมปลอกนิ้วที่นิ้วโป้งแล้ว คนดูก็จะคิดว่านี่เป็นนิ้วจริง แต่คุณต้องแบบว่าซ่อนไว้หน่อย เพราะถ้ามองดูดี ๆ แล้วจะรู้ว่าเป็นของปลอมข้างในปลอกจะกลวง และคุณย้ายมันมาอยู่ในมืออีกข้างได้แบบนี้” ผมแสดงท่ามายากลที่คุ้นตากันดี โดยใช้มือข้างหนึ่งจับมืออีกข้างแล้วเลื้อยนิ้วเข้าไขว้กัน “แล้วคุณก็แอบเลื้อยปลอกนิ้วมาไว้ในมืออีกข้างแล้วยึดผ้าพันคอไหมผืนเล็ก ๆ หรือบุหรืเข้าไป เสร็จแล้วขยับปลอกกลับไปที่เดิม ตอนนี้อยู่ข้างในแล้ว เลยดูเหมือนว่าเราทำให้ของหายไปกับตาได้ หรือจะทำตรงข้ามให้เหมือนเสกของขึ้นมาจากอากาศก็ได้เหมือนกันครับ”

“เข้าใจละ” เธอกล่าว “เธอฝึกกลนี้นานมั้ย”

“ไม่กี่เดือนครับ ผมฝึกทุกวัน บางครั้งก็ไม่กินาที่ บางครั้งก็เป็นชั่วโมง แต่ว่าฝึกทุกวัน ตอนแรกก็ยาก ถึงจะดูวิธีจากหนังสือด้วย แต่ต่อมาก็ง่ายขึ้นเรื่อย ๆ ใคร ๆ ก็ทำได้”

“ฟังดูเป็นกลที่เยี่ยมมาก และเยี่ยมมากเลยที่เธอฝึกมาอย่างดี แต่เธอรู้มั้ยว่าทำไมกลนี้ถึงได้ผลกับคนดู”

“หมายความว่ายังไงครับ” ผมถาม

“ทำไมเธอถึงคิดว่ากลนี้จะได้ผลกับคนดู เธอบอกว่าปลอกนิ้วดูไม่เหมือนจริง แล้วทำไมมันใช้หลอกคนได้ละ”

จู่ ๆ เธอก็ดูจริงจังมาก และดูเหมือนเธอจะอยากให้ผมสอน ผมไม่คุ้นชินกับการที่ใคร โดยเฉพาะผู้ใหญ่ ขอให้ผมอธิบายหรือสอนอะไรเขา ผมต้องใช้เวลาคิดเป็นนาที

“ผมเดาว่ากลใช้ได้เพราะนักมายากลนั้นเก่งเรื่องการหลอกตาคน คนดูไม่ทันเห็นเขาเลื้อยมือ คุณจะต้องเบนความสนใจคน”

รูธหัวเราะ “เบนความสนใจเธอ วิเศษเลย เธอฉลาดมาก เธออยาก
รู้มั๊ยว่าทำไมฉันถึงคิดว่ามายากลนั้นหลอกคนได้” เธอขอให้ผมตอบ เป็น
อีกครั้งที่ผมรู้สึกแปลกที่มีผู้ใหญ่มาขออนุญาตผมก่อนจะบอกอะไรผม

“แน่นอนครับ”

“ฉันคิดว่ามายากลนั้นหลอกคนได้เพราะคนเห็นเฉพาะสิ่งที่เขาคิดว่าอยู่
ตรงนั้นมากกว่าสิ่งที่อยู่ตรงนั้นจริงๆ กลปลอกนี้ใช้ได้เพราะจิตของเรานั้น
เป็นสิ่งที่ตลก จิตจะเห็นในสิ่งที่อยากเห็น จิตอยากเห็นนิ้วโป้งจริง ก็เลย
เห็นนิ้วโป้งจริง สมองเราที่มักจะยุ่งอยู่เสมอ นั่นจริงๆ แล้วก็เกียจมาก
และมายากลหลอกคนได้ก็เพราะอย่างที่เธอบอก ว่าคนนั้นเบนความสนใจ
ได้ง่าย แต่ไม่ใช่เพราะท่าทางของมือ คนส่วนใหญ่ที่มาดูมายากลไม่ได้
อยู่ตรงนั้นเพื่อดูมายากลจริงๆหรอก พวกเขามัวแต่เสียใจกับสิ่งที่ทำไป
เมื่อวาน ไม่ก็กังวลกับสิ่งที่เกิดขึ้นพรุ่งนี้ ทำให้พวกเขาไม่ได้อยู่กับการ
แสดงมายากลตั้งแต่เริ่ม อย่างนี้แล้วพวกเขาจะมองเห็นปลอกนิ้วพลาสติก
ได้ยังไง”

ผมไม่ค่อยเข้าใจสิ่งที่รูธพูดมากนัก แต่ผมก็พยักหน้า ผมคงต้องไป
คิดทบทวนเรื่องนี้อีกที นึกคำพูดของเธอใหม่ในหัวและค่อยๆทำความเข้าใจ
“อย่าเข้าใจฉันผิดนะ ฉันเชื่อในมายากล แต่ไม่ใช่แบบที่ต้องใช้กลเม็ด
เคล็ดลับหรือกลมือที่ว่องไวอะไร เธอพอรู้จักมายากลแบบที่ฉันพูดถึงมั๊ย”

“ไม่ครับ แต่ฟังดูเจ๋งเลย” ผมตอบ ผมอยากให้รูธพูดต่อไปเรื่อยๆ
ผมชอบที่เราคุยกันอย่างจริงจัง มันทำให้ผมรู้สึกว่าตัวเองสำคัญ

“เธอเคยเล่นกลที่ใช้ไฟหรือเปล่า”

“ครับ กลปลอกนิ้วนี้ใช้เล่นกับบุหรีที่จุดแล้วก็ได้ แต่ผมยังไม่เคยลอง
ทำแบบนั้น เพราะต้องเข้าไฟเพื่อจุดบุหรี”

“ลองคิดดูนะ สมมติมีเปลวไฟเล็กริบหรี่แล้วเธอมีพลังที่ทำให้มันกลายเป็น
เปลวไฟใหญ่เหมือนลูกไฟล่ะ”

“คงวิเศษเลยครับ คุณทำอย่างนั้นได้ยังไง”

“นั่นแหละเป็นมายากล เธอจะทำให้เปลวไฟเล็กๆ กลายเป็นลูกไฟใหญ่
ได้โดยใช้เพียงสิ่งเดียว – จิตของเธอ”

ผมไม่รู้ว่าจุดหมายคืออะไร แต่ผมชอบความคิดที่ว่านั่นมาก ผมชอบนักมายากลที่สะกดจิตคน งอข้อนิ้วด้วยพลังจิต ลอยตัวได้

รูดนมมือเข้าหากัน

“ฉันชอบเธอนะ จิม ชอบเธอมาก ๆ”

“ขอบคุณครับ” ผมรู้สึกดีที่ได้ยินรูดนมบอกเช่นนั้น

“ฉันจะอยู่ในเมืองนี้แค่หกอาทิตย์ แต่ถ้าเธอยอมมาเจอฉันทุกวัน ตลอดหกอาทิตย์ข้างหน้า ฉันจะสอนกลบางอย่างให้ กลนี้หาซื้อไม่ได้ตามร้าน และจะช่วยเสกสิ่งที่เธอต้องการให้เกิดขึ้นจริง ๆ ไม่ใช่ด้วยกลอุบาย ไม่ต้องใช้ปลอกนิ้วพลาสติก และไม่ต้องใช้กลมือด้วย ฟังดูเป็นยังไงบ้างล่ะ”

“แล้วทำไมคุณถึงอยากสอนล่ะครับ” ผมถาม

“เพราะฉันรู้ว่าจะทำยังไงให้ประกายไฟเล็ก ๆ กลายเป็นเปลวไฟได้ ง่าย ๆ ง่าย ๆ มีคนเคยสอนฉันมาและตอนนี้ฉันคิดว่าถึงเวลาแล้วที่ฉันจะต้องสอนเธอต่อ ฉันเห็นบางอย่างในตัวเธอ และถ้าเธอมาที่นี่ทุกวันโดยไม่หายไป แม้แต่วันเดียว ฉันสัญญาว่าเธอก็จะรู้ด้วย การเรียนกลนี้จะต้องตั้งใจมากและต้องฝึกวิธีการที่ฉันสอนให้มากกว่าที่เธอฝึกเล่นกลปลอกนิ้วนั่น แต่ฉันสัญญาว่าสิ่งที่ฉันจะสอนนั้นจะเปลี่ยนชีวิตของเธอ”

ผมไม่รู้ว่าจะตอบอะไร ไม่เคยมีใครบอกว่าผมเป็นคนพิเศษ และผมรู้ว่าถ้าเธอได้รู้เรื่องที่บ้านผมหรือรู้ว่าผมเป็นใคร เธอคงจะไม่คิดว่าผมพิเศษอะไรเลย ผมไม่รู้ว่าควรเชื่อหรือไม่ว่าเธอจะสอนให้ผมเสกสิ่งต่างๆ ขึ้นมาจากความว่างเปล่า แต่ผมอยากพูดคุยกับเธออีกเหมือนที่เราคุยกันวันนี้ การอยู่ใกล้เธอทำให้ผมรู้สึกดี มีความสุข เหมือนกับผมได้รับความรัก แม้จะเป็นสิ่งประหลาดที่จิมรู้สึกกับคนแปลกหน้า เธอก็ดูเหมือนคุณยายธรรมดาๆ ของใครๆ ยกเว้นดวงตา ตาของเธอเต็มไปด้วยปริศนา ความลับ และการผจญภัย ตลอดหน้าร้อนนี้ผมไม่มีเรื่องผจญภัยอะไรอยู่แล้ว แล้วตอนนี้ผู้หญิงคนนี้ก็กำลังจะสอนบางอย่างที่อาจเปลี่ยนชีวิตของผมได้ ช่างน่าประหลาดจริง เธอจะทำสำเร็จหรือไม่ ผมไม่รู้เลย แต่สิ่งที่ผมรู้คือผมไม่มีอะไรจะเสีย ผมรู้สึกได้ถึงความหวัง สิ่งทีก่อนหน้านี้ผมไม่ค่อยจะได้รู้สึกถึง

“เธอว่ายังไงจิม พร้อมมั้ยที่จะเรียนมายากลที่แท้จริง”
และด้วยคำถามสั้นๆ นั้นเอง เส้นทางโคจรของชีวิตผมและชะตาชีวิต
ใดๆ ก็ตามที่เตรียมกำหนดอนาคตของผม ก็พลิกเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

